

βαθμίδων του θυσιαστηρίου ἔλαθον παρά τοῦ Πάπα τό τε λειόν χρήσμα καὶ τὸ βασιλικὸν στέμμα, ὅπερ δὲ Ματθαῖος ἔφερεν αὐτῷ ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου. Ἡ Βεατρίκη ἦρχισε νὰ τρέμῃ, ὥχρισε, καὶ δάκρυ ἔπεσεν ἀπὸ τῶν ὄφθαλμῶν της ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ὁ Κάρολος, ἀπαθής, ἐσκέπτετο, οὐχὶ τόσον περὶ τῆς τελετῆς, ὃν περὶ τῶν μέσων δι' ὧν θὰ κατέκτα τὸ βασιλεῖον, οὔτινος τὸ στέμμα μόνον εἶχε τὴν στιγμὴν ἑκείνην. Ὁ Πάπας, μετὰ τὴν στέψιν, ἔγονυπέτησεν ἐπίσης καὶ ἀράς πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἐπεκαλέσθη τὸ ἁγιον Πνεύμα. Ὁ λαὸς συνάδευσε τὴν δέησιν ἑκείνην διὰ θορυβωδῶν κραυγῶν. Ὁ ἥχος τῶν κωδώνων ἀνήγγειλε τὸ τέλος τῆς τελετῆς. Αἱ σάλπιγγες συνετέλεσαν εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ θορύβου. Κραυγαὶ δὲ ἑερράγησαν πανταχόθεν: Ζήτω δὲ βασιλεὺς Κάρολος! Ζήτω ἡ βασίλισσα Βεατρίκη! Ζήτωσαν οἱ βασιλεῖς τῆς Σικελίας!... Ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ ναός θὰ κατέπιπτεν ἐκ θεμελίων εἰς τὸν ἐκ τῶν κραυγῶν ἑκείνων προξενούμενον δονισμόν... Καὶ ὅμως, ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν, ἡκούσθη αἴρηνς καὶ ὥρυγή τις: Θάνατος εἰς τοὺς Γάλλους! Ἐκαστος τῶν ἐν τῷ ναῷ, νομίσας, ὅτι παρ' αὐτῷ ἵστατο δὲ τὴν τολμηρὰν κραυγὴν ἑκείνην βαλών, (τόσον ἥχηρὰ καὶ φοβερὰ ὑπῆρξεν ἡ ὥρυγή), ἐστράφη ὡργισμένος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ γείτονός του εἶδεν ἐκπνεούσας τὰς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ: Ζήτω δὲ βασιλεὺς Κάρολος! Πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι ἡ κραυγὴ ἑκείνη προσήλθεν ἀπὸ τῆς ὄροφης καὶ ὑψώσαν τοὺς ὄφθαλμούς πρὸς τὸ μέρος ἑκείνο.

Καὶ δὲ Κάρολος ἤκουσεν αὐτήν, ὑπάρξασσεν ἀφορμὴν θανατικῆς καταδίκης πολλῶν ἐκατοντάδων ἀνδρῶν, οὓς ἑκείνος ἔθυσάσεις βραδύτερον, ὅπως καθηυτούχσῃ τὴν ὑπόνοιαν, ἢν ἡ κραυγὴ ἑκείνη ἐνέβαλεν ἐν τῷ πνεύματί του.

Οἱ Κλήμης, περάνας τὴν δέησιν του, κατῆλθεν, ἡσπάσθη τὸν βασιλέα ἐπὶ τοῦ μετώπου, περιεπτύχθη τὴν βασίλισσαν καὶ εἶπε λατινιστί:

— Ἰδοὺ ὑμεῖς βασιλεῖς καὶ χριστοὶ τοῦ Κυρίου. Ἡ ὄργὴ τοῦ βασιλέως εἶναι ὡς ὁ βρυχηθμὸς τοῦ λέοντος. Ὁ προκαλῶν τὴν ἀγανάκτησίν του ἀμαρτάνει κατὰ τῆς ψυχῆς του. Ἀλλ' ὡς οἱ ρύακες τῶν ὑδάτων, ἡ καρδία τῶν βασιλέων κεῖται ἐν χερσὶ τοῦ Θεοῦ. Εἰρήνη ὑμῖν.

Οἱ νέοι βασιλεῖς ἀνῆλθον ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ ὅχλου, εἰς τὸ Δατερανόν, ἔνθα παρετέθη αὐτοῖς μεγαλοπρεπὲς γεῦμα.

Οἱ Πάπας ἐκάθησε τρίτος μετ' αὐτῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἐπὶ θρόνου ὑψηλοτέρου, καθ' ἀρμοζεν εἰς τὸ ὑψός τῆς θέσεως του.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, μετέβησαν ἐν τῇ αὐτῇ συνοδίᾳ, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἀγίου Παύλου, ἡτις εἶχε διασκευασθῆ καταλλήλως διὰ τὸν ἄγωνα.

Ἐκεῖ ἤσκειτο καθ' ἐκάστην ἡ νεολαία τῆς Ρώμης εἰς ἀγώνας, καθ' οὓς ἐμάχοντο διὰ λογχῶν ἀνευθύνοντας αἰχμῆς.

Εἶθε δὲ νὰ εἶχε τότε ἡ ἡμετέρα Ἰταλία καὶ σύνεσιν, ως εἶχε καὶ ἰσχὺν βραχιόνων. Ἡ πλατεῖα ἦκείνη ἦτο πεδίον ὡς εἰδές, περιβαλλόμενον ὑπὸ βαθυτάτης τάφρου, ἔχούσης πλάτος τεσσάρων ἡ ἔξι ὄργυιῶν καὶ κατὰ τὰς τοιαύτας περιστάσεις πληρουμένης ὅδατος.

Παρὰ τὸ σημεῖον, καθ' ὃ αἱ καμπύλαι συνεστέλλοντο ὅπως ἐνωθῶσι, εἶχεν ἀχθῆ εὐθεῖα γραμμὴ καὶ τὸ μεταξὺ τῆς γραμμῆς ταύτης καὶ τῆς ἀκρας τοῦ πεδίου διάστημα ἔχροισμενε διὰ τοὺς χωροφύλακας, τοὺς κήρυκας, τοὺς κλητῆρας καὶ ἄλλα πρόσωπα ἀναγκαῖα εἰς τοὺς τοιούτους ἀγώνας.

Περὶ τὴν τάφρον εἶχον ἀνεγείρη θεωρεῖα κεκαλυμμένα! δι' ὀρατοτάτων ταπήτων.

Μεταξὺ δὲ τῶν θεωρείων τούτων διεκρίνετο τὸ τοῦ Καρόλου διὰ τὴν πολυτέλειαν τῶν ταπήτων, τὰ χρυσᾶ κοσμήματα καὶ τὰς πολυχρόνους σημαίας.

Γυναικεῖς ὄραιοι τάται, ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν ὅποιών ἦνθουν τὰ ρόδα τῆς νεότητος, πολυτελεστάτας φέρουσαι περιβολάς, ἐκάθητο σοφαραὶ καὶ περιμένουσαι ἀπλήστως ἐνα χαιρετισμὸν ἐκ μέρους, τῶν μελλόντων ν' ἀγωνισθῶσιν ἱπποτῶν, δυνάμενον νὰ καταστήσῃ αὐτὰς καταφανεῖς.

Περὶ τὰς κιγκλίδας συνωθεῖτο ὅχλος ἡλίθιος καὶ θηριώδης, ὅπως ἔδη καλλιτέρον. Οὐδὲ ἥρκουν νὰ τοὺς καθηυτούχσωσι κτυπήματα, ἀ διὰ τῶν σαυρωτήρων τῶν λογχῶν των κατήνεγκον αὐτοῖς ἐνίστετοι τραχεῖς στρατιώταις.

Νεύσαντος τοῦ Καρόλου, ἡκούσθη ὁ ἥχος κέρατος. Οἱ περιεπτώτες ἡσθάνθησαν φρικίασιν ἀλπίδος καὶ φόβου.

Βαθυτάτη σιγὴ ἐπεκράτησε πανταχοῦ. Δεύτερος ἥχος ἡκούσθη... εἶτα τρίτος... Τότε κατεβιβάσθησαν δύο μικραὶ γέφυραί, κατὰ τὴν ἐσχατιὰν τῆς πλατείας, καὶ οἱ ιππόται αὖτας δύο διῆλθον τὴν τάφρον.

Οἱ ἀγωνάρχης Γίλλης Λεβρούν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πεδίου, προσεκάλεσε τοὺς ιππότας νὰ διαρρέωσιν ἐπὶ τῶν ἀγίων, ὅτι θὰ ἡγωνίζοντο ἐντίμως, ἀνευ δόλου, ἀνευ γοντεῶν· ὅτι τὰ ὄπλα των δὲν ἦσαν μαγευμένα, καὶ ὅτι δὲν εἶχον ἐπικαλεσθῆ ἀλλην βοήθειαν, πλὴν τῆς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας.

Εἶτα ὑπέμνησεν αὐτοῖς, ὅτι ὥφειλον νὰ μὴ τραυματίσωσι τοὺς ιππότους, καὶ ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς οὕτως, ώστε νὰ ἔχωσι πάντες τὰ αὐτὰ πλεονεκτήματα τοῦ τε ἀνέμου καὶ τοῦ ἡλίου. Μεθ' ὃ ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἀκραν τοῦ πεδίου, πρὸς τὰ δεξιά καὶ παρὰ τὸ θεωρεῖον τοῦ βασιλέως Καρόλου, ὅπως ἦναι ἔτοιμος εἰς πάσαν διαταγὴν του, καὶ ἐκεῖ ἔστη ἀκίνητος, ως ἀγαλμα.

Ἐκεῖ δὲ πλησίον ἔκειτο καὶ τὸ βραχεῖον τοῦ ἄγωνος. Δύο ὑπαγωνάρχαι, μετὰ τῶν κηρύκων, ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰς ἀκρας τῆς πλατείας, δις περιεγράψαμεν, παρὰ τὰς μικρὰς γεφύρας. Οἱ ιππόται, ἐν ταξίδειοι στάμενοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν περιέμενον τὸ σύνθημα. Οἱ Γίλλης Λεβρούν ἐταπείνωσε τὴν λογχήν καὶ οἱ ιππόται ὥρμησαν κατ'

Ἐπαίσχυντον θέαμα!... "Εξ ἵπποται! Ιταλοί, κατὰ τὴν πρώτην σύγκρουσιν, ἔπεσαν ἀπὸ τῶν ἵππων. Μόνοι οἱ δύο ιππόται, δ τοῦ κεραυνοῦ καὶ δ πρῶτος ἐλθών, ἔμειναν ἀσάλευτοι ἐπὶ τοῦ ἐριππίου. Ἄλλ' ὥσει κατεληφθέντες ὑπὸ αἴρινδίου τρόμου, ἔστρεψαν τοὺς ἵππους των πρὸς τὸ κιγκλίδωμα. Ὅχηροι καγχασμοὶ ἡκούσθησαν αἴρηνς εἰς βάρος τῶν ἡττηθέντων, χειροκροτήματα δὲ ὑπὲρ τῶν νικητῶν. Ταὶ δέσποιναι ἔσειον τὰς ζώνας των. Ὁ Κάρολος ηύφραίνετο ἐνδομύχως, διότι ὁ τρόμος τῶν Ιταλῶν συνετέλει εἰς τὴν φήμην τῶν γαλλικῶν ὅπλων.

— Εἰσθε Ἰταλός;... ὑρώτησεν ὁ ιππότης τοῦ κεραυνοῦ τὸν πρῶτον ἐλθόντα.

— Εἰμαι.

— Καὶ τί σκέπτεσθε νὰ πράξετε;

— Νὰ νικήσω ἢ ν' ἀποθάνω.

— Ἄς διδάξωμεν λοιπὸν τοὺς ἀλαζόνας ἑκείνους ὅτι ἡμεῖς οἱ δύο ἀρκοῦμεν δι' ὅλους αὐτούς.

Καὶ ἀμέσως ἔστρεψαν τοὺς ἵππους των. Οἱ θεαταὶ ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ νέων σκηνῶν ἐσίγησαν. Παρασυρθέντες ὑπὸ τῆς ὁρμῆς τῶν ἵππων των, πρῶτοι τῶν Γάλλων συνήντησαν τὰς ιταλικὰς λόγχας ὁ Βιλμὸν καὶ δὲ Βρεζίλλης. Οὗτος, πληγεὶς ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐλθόντος, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου μπτιος. Ἐκεῖνος, ἐπλήγη ὑπὸ τοῦ ιπποτοῦ τοῦ κεραυνοῦ τόσον σφοδρῶς, ώστε ἡ λόγχη διαρρήξασα τὴν προσωπίδα τῆς κόρυθος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα του. ἔκοψε τὴν γλῶσσάν του καὶ ἐξῆλθεν ὅπισθεν. Οἱ δὲ ἀντίπαλοι τοῦ ἀνυψώσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐφιππίου τὸν ἑεσφενδόνισε πτῶμα μακράν. Οἱ δύο Ἰταλοί ταπεινώσαντες αὐθίς τὰς λόγχας των καὶ πτερυίσαντες τοὺς ἵππους των, συνήντησαν τὸν στρατάρχην Μιρεποζ καὶ Ζουαμβίλ, τὸν νεαρὸν ιππότην. Τὸν Μιρεποζ καὶ τὸν ἵππον του ἀνέτρεψεν ἡ λόγχη τοῦ ιππότου τοῦ κεραυνοῦ μία δὲ τῶν κνημῶν τοῦ πεσόντος ἐθραύσθη ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἵππου. Οἱ κλητῆρες ἔσπευσαν τότε νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν ἀλγοῦντα ἔκτος τοῦ περιβόλου.

("Ἐπεται συνέχεια).

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Θ'.

Οἱ λοχαγός, σκληρῶς ὑπὸ τῆς κομήστης προσβληθείς, ἀφῆκε τὴν Ἀγγλικὴν πρεσβείαν ὑπέρ ποτε ἔξωργισμένος. Κατώκει ἐν τῇ ὁδῷ Πυραμίδων ἐγγύτατα τῆς Saint-Roch, ὅπου μετέβη πεζός. Κατερχόμενος τὴν συνοικίαν Saint-Honoré, διελογίζετο. Βεβαίως τὸ πρᾶγμα ἔθθασεν εἰς τὸ μὴ περιτέρω. Τῷ ἡτού ἐφεξῆς ἀδύνατον νὰ μένῃ παρὰ τῷ στρατηγῷ, ὑπὸ τὰς ἔξειτελιστικὰς συνθήκας,

νόφ' άς ή δυσμένεια τῆς κομήσσης κατεδίκαζεν αὐτὸν νὰ ζῇ.

"Αν ήτο πονηρότερος ὁ Σεβεράκ ήθελεν ίσως μαντεύει, υπὸ τὴν κακεντρέχειαν τῆς Σάρρας, πεῖσμα γυναικὸς παραμεληθείσης.

"Αλλ' ἀπλοῦς καὶ τίμιος, διέβλεπε, μόνον ἀντιπάθειάν τινα ής ἡγνόει τὴν αἰτίαν.

Τ' ἀποτελέσματα ὅμως αὐτῆς ήσαν τόσῳ ἀδιάψευστα, ωστε ήτο ἀδύνατον νὰ ἔξακολουθῇ ὑφιστάμενος ταῦτα ἀνεξευτελίσμοι.

Κατευνασθεὶς ὑπὸ τῆς κινήσεως, ἀναψυγεὶς ὑπὸ τοῦ καθαροῦ ἀέρος, ἀφίκετο εἰς τὴν οἰκίαν του γαληνιώτατος, ἀλλὰ λίαν ἀποφασιστικός, ὑποσχεθεὶς ἔσυτῷ νὰ ἔδῃ, τῇ ἀμέσως ἐπαύριον τὸν στρατηγόν, ὅπως τῷ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησιν του.

Τῇ δεκάτῃ τῆς πρωίας ἐνδυθεὶς ἥδη ἡτοιμάζετο νὰ ἔξελθῃ ὅτε ἔκρουσαν τὴν θύραν τοῦ οἰκήματός του. Ἀνέψει, καὶ εὑρέθη ἀπέναντι τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ Μερλώ. Ἐν τῇ ὁδῷ, ὑπὸ τὰ παράθυρα, οἱ ἵπποι κρατούμενοι ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ ὑπό τινος γροῦμ ἔπληττον τὸ λιθόστρωτον διὰ τῶν πετάλων. Ὁ νέος ἐποίησε κίνημα τι ἐκπλήξεως.

— "Α! ἐκπλήττεθε βλέπων με ἐνταῦθα; εἶπεν ὁ κόμης μειδιῶν. Φάνεται ως νὰ ἔγενόμην ἕγὼ μὲν λοχαγὸς ὑμεῖς δὲ στρατηγός.. Εἴθε νὰ ήτο οὗτο!

— Ναί, θὰ ἤσουν πολὺ προοδευμένοι! .. ἔγόγγυσεν ὁ Μερλώ ... Θὰ ἔκαμμες τίποτε ἀλλο ἀπ' ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμες;

— "Οχι! Άλλα θὰ εἴχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸ κάμω πάλιν. Ἐπειτα θὰ ἤμην τεσσαράκοντα ἔτη νεώτερος τούλαχιστον... Νομίζεις ὅτι εἶμεθα νόστιμοι τόρα;

— "Ἔγὼ εὑρίσκω τὸν ἔσυτόν μου πολὺ καλὰ καθὼς εἴμαι. Κατὰ τὴν ζωὴν ποῦ περνῶ, δὲν μοῦ χρειάζεται νὰ εἴμαι ωραῖος. Ἔγὼ δὲν ἔχω καμμίαν ἀξίωσιν. Εἴκοσι χρόνια εἴναι τόρα ὅπου δὲν δίδω ἔνα δύοιόν, δι' ὅλας τὰς γυναικες τοῦ κόσμου!

— Μάλιστα, σὺ εἶσαι προνομιούχον ὃν, εἶπεν ὁ στρατηγός γελῶν, σύνοψις τῶν ἡθικῶν τελειωτήτων. "Ἐχεις μάλιστα τὴν καλοκἀγαθίαν σκύλου καὶ τὴν μικλακότητα ἱπποδύστρας... Άλλ' ἀφώμεν ταῦτα.

— Αγαπήτε μοι Σεβεράκ, ἔρχομαι ἐνταῦθα ως ἀπεσταλμένος. Συνέβη χθὲς μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς κομῆσσης, μικρὰ παρεξήγησις, καὶ ἔρχομαι ἐκ μέρους της νὰ ἔκφρασω ὑμῖν τὴν ἐπὶ τούτῳ λύπην της.

— Ο παρὸς τὴν ἑστίαν ιστάμενος Πέτρος, προύχωρησεν ἐν βῆμα ἔγένετο καταπόρφυρος, καὶ διὰ κινήματός τινος διαμαρτυρίας!

— Στρατηγέ μου, εἶπε, καθικετεύω ὑμᾶς... Άληθῶς, ἐδώκατε μεγάλην, ὑπὲρ τὸ δέον, σημασίαν εἰς ἐλάχιστον συμβεβηκός. Πιστεύσατε, ὅτι καλλίστα γινώσκω, πόσον εἴμαι μικρὸς ἀπέναντι τῆς κομῆσσης, ωστε δὲν ἡδυνάμην οὔτε ἐν

λεπτὸν νὰ πιστεύωσα εἰς τὴν σκιὰν κακῆς ἰδέας ἐκ μέρους της, ὅτι θὰ κατέβαινε μέχρι τῆς βαθμίδος τοῦ νὰ θελήσῃ νὰ μὲ προσβάλῃ.

— "Ω! Ω! ὑπολαβών εἶπεν ὁ στρατηγός, αὐτὸς εἶναι πολὺ δεινόν! Πλέτρε, φίλε μου, δὲν εὑρίσκω ὑμᾶς οίον ξηλιάζον. Βλέπω ὅτι τὸ πρόγymα εἶναι σπουδαίοτερον ἢ ὡς ἡ κομῆσσα μοὶ τὸ παρέστησε... Δὲν παρέστην εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην... Εἶδον ὅμως ὅτι συνέβηνε μεταξὺ ὑμῶν δυσάρεστόν τι... ἡρώτησα τὴν κομῆσσαν, ἥτις διυσχυρίζεται ὅτι παρεξήγησατε τοὺς ἀθωότατα ἐκφρασθέντας λύγους της.

— Πολὺ πιθανόν, εἶπε ψυχρῶς ὁ Σεβεράκ, ἀφοῦ ἡ κυρία Καλανέλ τὸ βεβαῖον. Είμαι λοιπὸν μωρὸς διότι δὲν ἡννόησα αὐτὴν καλῶς... Καὶ ἐπειδὴ φόβος ὑπάρχει μὴ ἡ διάνοια μου δὲν ἀναπτύσσεται, τοιαύτη τις παρεξήγησις δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ... "Ωστε ἔκφράζων ὑμῖν, στρατηγέ μου, τὴν βαθεῖαν θλίψιν μου ὡς προξενήσαντος τῇ κυρίᾳ κομῆσσῃ ἀφορμὴν ἐνοχλήσεως, παρακαλῶ ὑμᾶς ὅπως παραίτησθαι, καὶ μοὶ δότε τὴν ἐπὶ τούτῳ παραίτησιν μου.

— Τὴν παραίτησιν σας! Σκέπτεσθε νὰ χωρισθῆτε ἀπ' ἐμοῦ;

— Μετὰ δυσαρεσκείας μου, ἀπεκρίνατο ὁ κ. Σεβεράκ, λίαν συγκεκινημένος, καθότι τρέφω πρὸς ὑμᾶς ἀπεριόριστον καὶ ισχυροτάτην εὐγνωμοσύνην. "Υπῆρξετε τόσῳ ἀγαθὸς πρός με! Απωλέσας τὸν πατέρα μου ἐπανεύρον αὐτὸν εἰς ὑμᾶς. Πιστεύσατε ὅτι ἡ προσφιλεστέρα τῶν εὐχῶν μου ἦτο οὐδέποτε νὰ ἔγκαταλείψω ὑμᾶς.

— Ο Μερλώ, ἐρυθροῦς γενόμενος καὶ παλαίων κατὰ τῆς καταλαβούσης αὐτὸν συγκινήσεως, ἔξεβαλε τοῦ λάρυγγός του ἐν «χι» ἀντηχῆσαν ως βρυχηθόδη λεάνης. Επὶ τινα στιγμὴν οἱ τρεῖς οὗτοι ἔθεωρήθησαν μὴ τολμῶντες νὰ προφέρωσι λέξιν... Ο Πέτρος δρθίος καὶ κεκυρώθειρε τὸν τάπητα. Ο στρατηγὸς ἐβαδίζε μὲ μεγάλα βήματα σύνοφρους.

— Αναλαβὼν πρώτος τὴν ψυχραίμαν.

— Πηρχαλογίζεσθε, εἶπε τραχέως τῷ Σεβεράκ. Υποχωρεῖται εἰς στιγματίαν ἴδιοτροπίαν. Δὲν θὰ τὸ χνευχθῶ... "Ἐχω ἔξουσίαν τινα ἐπὶ σου, νομίζω! Άλλ' ἐδώμεν, ποῦ θὰ ἐπορεύεσθε κατὰ πρώτον ἐδῶ μὲ κατελείπετε: Εἰς ἐπιτελεῖον τι τῆς ἐπαρχίας; . . . καὶ τότε τι θὰ εἰπωσιν;

— "Οχι, στρατηγέ μου, ἐδῶ ἀπομακρύνωμαι ἀπ' ὑμῶν, πρόκειται νὰ μεταβω ἐις Ἀφρικήν.

— "Ωραῖα! ἀνεβόησεν ὁ Μερλώ ὄρθωθείς, ωστε ὡσθεὶς ὅπ' ἐλατηρίου... Λαμπρὰ Σεβεράκ! . . . Η Ἀφρικὴ ὑπῆρξε δι' ὑμᾶς τὸ μέγα σχολεῖον τοῦ πολέμου. Πρέπει οἱ νέοι νὰ πηγαίνουν νὰ ψήνουν τὸ δέρμα των εἰς τὸν ήλιον τῆς Ἀφρικῆς! 'Αναχωρήσατε, ἔχετε δίκαιον, φίλε μου.

— Πρὸς τὶς ἀναχωρήσεις σου; . . . ὑπέλαβεν ὁ στρατηγός, μηπως ἔζητησα τὴν γνώμην σου;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μοῦ τὴν ζητήσουν τὴν δίδω.

— "Ιδωμεν, Πέτρε, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης, θέλετε λοιπὸν διὰ τόσῳ ἐλαφρὰν αἵτιαν νὰ μοὶ προξενήσητε τοιαύτην λύπην; Πρέπει νὰ αἰσθάνωμαι τὴν τύψιν ὅτι ἡ κομῆσσα μὲ ἐστέρησε τῆς χαρᾶς τοῦ νὰ σᾶς κρατήσω πλησίον μου...

— "Ο πατήρ σας, ἀντί, θὰ μὲ παρεκάλει βεβαίως νὰ σᾶς ποδηγετήσω ἐν τῷ σταδίῳ ὑμῶν. Καὶ ηθελεν εἰσθε καθηκον πάνυ εύφρόσυνον εἰς ἐμέ, ἐπιφορτίζόμενον τὸ μέλλον σας...

— Μὲ θλίβετε ςκρως... Αγνοῶ τι συνέβη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας μεταξὺ τῆς Σάρρας καὶ ὑμῶν. . . Άλλ' ὅπως δήποτε ὑπολαβάνει παρεννόησίς τις. Πῶς ἀλλως ἔηγητέον; Αὕτη εἶναι καλλίστη γυνή. Τοιεὶς ἔχετε ἔξαρτον ςκραπτήρα. Εἰσθε ὅμως ἀτίθασσος οὐδέποτε διεκυβεύσατε τὴν ἐλαχίστην προσπάθειαν, ὅπως ἀξιωθῆτε τῆς εὐμενείας αὐτῆς. Μένετε ἐν τῇ θέσει σας σκυθρωπακῶν... Μὴ μοὶ εἴπητε τὸ ἐναντίον. "Ἐχω ὄρθιαμούς, εἶδον ὑμᾶς καλῶς. Τοιεὶς εἰσθε δαιτίος παντός, ὅπερ συνέβη.

— Δι' αὐτὸν τοῦτο ἀκοιθῶς θέλω τιμωρήσεις τίποταν, εἴπητε τὸ ἐναντίον.

— "Οχι δὲν θὰ τιμωρήσητε σεχυτόν, ἀλλ' ἐπικαλοῦμαι τὴν φιλίαν σας, ἀγαπητέ. Πάντα, ως προεπίον, ἀπορρέουσιν ἐκ παρανοήσεως ἐπὶ μακρὸν διαρκεσάσης. Ωμίλησα εἰς τὴν κομῆσσαν, τὴν ἐπεπληξη μάλιστα, καὶ ἐπειδὴ εἶναι καλλίστη, θέλει νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακόν... Τοπάγετε νὰ τὴν ἰδῆτε ἀμέσως, θὰ ἔξηγητε ἀμφότεροι... Θὰ συνδιαλλαγήτε, καὶ ὅταν δυνηθῆτε νὰ ἔκτιμησητε ύμᾶς αὐτοὺς ἀξιοβαίως, θὰ εἰσθε καλοὶ φίλοι. Κατόπιν, ἀν ἐπιμένητε ν' ἀναχωρήσετε ἐντεῦθεν, ἵνα μεταβῆτε εἰς Ἀλγερίαν, βραδύτερον, μετὰ ἐν ἔτος, ὑπόσχομαι ὑμῖν, εἰς τὴν πρώτην αἴτησίν σας. νὰ ἐπιστρέψω... Άλλ' ὅχι τόρα, σᾶς παρακαλῶ.

— Ο Σεβεράκ ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ κατηφῆς. Δὲν ἐπεθύμει νὰ ὑπάγῃ παρὰ τῇ καμήσηση. Μυστική τις στενοχωρία ἐκυρίευσεν αὐτὸν σκεπτόμενον ὅτι ηθελεν εὑρεθῇ μόνος μετ' αὐτῆς. Αναπαρίστατο ἐν τῇ φαντασίᾳ του οὐλί ήτο εἰς τὸν χορὸν ἐκεῖνον φέρουσα τὴν ἀποκαλύπτουσαν τοὺς ἀξιολατρεύουσας ψώμους ἐσθῆτα καὶ τὸ ἀπαστράπτον διάδημα, διπερ σπινθορόβολεις ὡς δστρον ἐπὶ τοῦ ωραίου μετώπου της. Εμεδία, καὶ τὰ χείλη της ἐπτύσσοντο ἡδυπαθῶς ὡς ἵνα λαβῶσι φίλημα. Οι βαθυκύανοι δρθιαλμοὶ της προσηλούντο ἐπ' αὐτοὺς οἰονεὶ προκαλοῦντες αὐτόν. Τὸ διπερ ἀνέλαβε ριπίδιον, ἐκινεῖτο ἐν τῇ χειρὶ της ως πτέρυξ πτηνοῦ, καὶ τὸ περὶ τὸν στηθόδεσμον λεπτὸν τρίχαπτον περιέβαλλε τὸν θυμαστὸν λαμπόν της. Ο Πέτρος ἀνετριχίασε καὶ, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἵνα διώξῃ τὸ θελητικὸν διρραχία μεινέντας, πέραν της προσηλούντος αὐτού.

— Εμπρὸς λοιπόν, Σεβεράκ, ἐπανέλα-

βεν δι στρατηγός, ἐπράξατε τοῦτο δι' ἑμέ! παράσχετέ μοι τὸ δεῖγμα τοῦτο τῆς ὑποταγῆς ἀνέλαθον ὑποχρέωσιν ἀπέναντι ὑμῶν· σᾶς περιμένει.. . Θὰ τὴν δυσαρεστήσῃς δὲ πολὺ ἀν δὲν ὑπάγητε. Λοιπὸν εἰμέθα σύμφωνοι;

‘Ο Σεβεράκ ἐδίστασεν εἰσέτι ν' ἀποκριθῇ. ‘Ηκουσε φωνήν, ἐνδομύχως κράζουσαν αὐτῷ. — Μὴ ὑπάγης. Ἡσχύνθη, ἐν τούτοις, νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τόσῳ πατιδικοὺς φόβους, ἐφοβήθη μὴ δυσαρεστήσῃς τὸν κόμητα, καὶ ἀποφατικῶς:

— “Ἐχει καλῶς, στρατηγέ μου, εἶπεν ἡμιφώνως, θέλω ὑπακούσῃ ὑμῖν.

— ‘Ἐξαίρετα! ἀνεβόησε περιχαρῶς ὁ στρατηγός... Καὶ τώρα, ἔγομεν, Μερλώ, διότι εἶναι καιρός. Καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Σεβεράκ, ἔξηλθε μετὰ τοῦ Μερλώ καταναθεματίζοντος τὰς ἀξιώσεις καὶ τὰς ἴδιοτροπίας τῆς νέας γενεᾶς τῶν ἀξιωματικῶν.

‘Ο Σεβεράκ μείνας μόνος, ἡσθάνθη ἀσυτὸν ἀπειρηκότα, διότι εἶχε ποιήση μεγάλην πορείαν. Κατεκλίθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ, μὲ ὄφθαλμοὺς ἀνεψημένους, παρεδόθη εἰς βαθείας σκέψεις. Αἱ παρὰ τῷ κόμητι, συζευγμένῳ ἥδη, δυσχέρειαι τῆς θέσεώς του. Εἶπε καθ' ἀσυτὸν ὅτι μένων ἦτο ταύτον ὡς νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. ‘Επρεπε λοιπὸν πάντοτε ν' ἀναχωρήσῃ.

Νέος τῆς ἡλικίας του, ὡς τρίτος μεταξὺ τοῦ γέροντος τούτου καὶ τῆς νέας ταύτης γυναικός, ἥθελεν ἔγη ἀνισχρὸν βίον. Δὲν ἥθελε νὰ μένῃ παρὰ τῇ κομήσῃ. Προσθάντεο ὅτι ἥθελεν εἰσθαι αὐτῷ κινδυνώδης αὐτῇ, συνετῶς ὅτεν θάλασσαν πάντοτε φεύγων.

‘Η Σάρρα, φύσεως παραδόξου, ἐπαγωγοῦ, μαλίστα δὲ ἀπιτακτικῆς, δὲν ἡνείχετο τὴν ἀδιαφορίαν. ‘Εδει οὐ νὰ τὴν ἀγαπᾶτις οὐ νὰ τὴν μισῇ. Οὕτος οὐδὲν δίκαιον εἶχε νὰ τὴν βελεύσῃται, ἦτο δὲ ἐντιμότατος ὥπως τῇ ἐκδηλώσῃ ἐρωτικὰ αἰσθήματα. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν οὐ μία διέξοδος, οὐ ἀναχωρησίας, καὶ ταύτην ἔπρεπε νὰ λάβῃ. Θὰ μετέβαινε μὲν παρὰ τῇ κομήσῃ, ἀφοῦ τὸ ὑπεσχέθη, θὰ ἐνέδιδεν εἰς πᾶσαν ποιητὴν παραχωρησιν, καὶ μετὰ ἔνα μῆνα, θὰ ἔζηται παρὰ τοῦ στρατηγοῦ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ δοθέντος λόγου του καὶ οὐ ἀνεχώρει δι' Ἀλγερίαν.

Τὸ ἐκκρεμές κροῦσαν τὴν μεσημβρίαν, ἀνεκάλεσεν αὐτὸν ἐν τῇ πραγματικότητι τῆς ὑπάρξεως. Ἡγέρθη ζωηρῶς, ἔλαβε τὸν πελόν, τὴν ράθδον, τὰς χειρίδας του καὶ ἔξηλθε πρὸς ἀριστον.

‘Η Σάρρα, ἐπίσης ἡγέρθη λίαν δυσδιάθετος. ‘Ἐν τοῖς ὄφθαλμοῖς αὐτῆς ἐνυπῆρχεν ἀγρία τὶς λάμψις, θητὴ γραία Στέβαρτ καλῶς ἐγίνωσκε καὶ θητὶς ὅτι τὸ προδρομικὸν σημεῖον ἐκείνων τῶν περιφήμων ἡλεκτρικῶν κρίσεων, καθ' ἀρσία 'Αγγλίας ἐφαίνετο ὅτι κατελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ δαιμονος.

‘Ο κόμης, εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰκημά της, ἐν τῇ ἐκ τοῦ περιπάτου του ἐπανόδῳ, εὐρεν αὐτὴν φέρουσαν χονδρὴν μαλλομεταξίνην χρυσοκέντητον ἐσθῆτα, μὲ γυμνοὺς βραχίονας, καὶ τὴν κόμην ἐπὶ τῆς ράχεως

ἀτημελήτως, ἀκτινοβολοῦσαν δ' ὑπὸ καλλονῆς, ωστε ἐφρικίασεν. ‘Ἐνόμισεν ὅτι ἐβλεπε νέαν τινὰ ιέρειαν ἐθνικῆς θρησκείας ἐτοίμην νὰ ψάλλῃ ἔν τινι βαρβάρῳ γλώσσῃ ὑμνούς τῷ Θεῷ. ‘Βλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ζγων πρὸ μεγίστου κατόπτρου, εἴπεν αὐτῇ:

— Θεωρήσατε σεαυτήν, ἀγαπητή μοι, δόμοιαζετε, σᾶς βεβαιώ, πρὸς Πυθίαν τοῦ...

— Δηλαδή, πρὸς ἑκείνας αἴτινες λέγουν τὴν τύχην, ἐπανέλαβε γελῶσα. Αϊ! δὲν ἀπέχεται πολὺ τῆς ἀληθείας. ‘Ἐχω αἰμα μαγίσσης εἰς τὰς φλέβας. Τίς οἶδε: Ισως καὶ ἔγω ἥμην πρωρισμένη, νὰ ἐκβάλλω χαρτὶ καὶ νὰ ἔξηγω τὸ μέλλον εἰς τὸ κατακάθισμα τοῦ καφέ.. . Εἰδον πολλάκις τὴν μητέρα μου πράττουσαν πάντοτε τοῦτο διὰ τινας πένας... ‘Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἐμάνθανον, μικρὰ οὖσα, τὴν ἐπιστήμην ταύτην, ίνα γινώσκω τί μέλλει νὰ μοι συμβῇ.

Καὶ ἔκαγχαζε νευρικῶς.

— Τί ἔχετε Σάρρα; ἡρώτησεν δι γέρων πράχως. Πόσον δὲν ἀγαπῶ νὰ σᾶς βλέπω οὕτω! Μήπως πάσχετε;

— ‘Οχι εἴπεν ἀναλαβοῦσα σπουδαῖον ὑφος, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὑπερβολικὴν ζέστην. Δὲν ἥξεύρω πόθεν μοι ἐπῆλθεν ἡ φαντασιοπληξία νὰ βάλω τὴν θερμὴν αὐτὴν ἐσθῆτα, θὰ ἐκδυθῶ λοιπὸν ὥπως ἐνδυθῶ ἐλαφρότερα... Μείνατε! Δὲν μὲ στενοχωρεῖτε... ‘Ἐκ τοῦ καλλυντηρίου μου δυνάμεθα νὰ συνομιλῶμεν.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἔγγυς δωμάτιον διόπου ὁ κόμης ἥκουεν αὐτὴν ἀνοίγουσαν καὶ κλείουσαν βιαίως ἐρμάρια, σιγήσασαν πρὸς στιγμήν, εἰτα αἴρηνς οἰονεὶς ἀποφασίσασαν νὰ διμιλήσῃ περὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος αὐτὴν ὑποκειμένουν.

— Καὶ δι εύνοούμενός σας λοιπὸν κ. Σεβεράκ, τί σᾶς εἴπεν;

— ‘Ηθελε, προσφιλής μοι, ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀλγερίαν, καὶ πολὺ ἐδυσκολεύθην μέχρις οὐ τὸν πείσω νὰ μείνῃ.

— ‘Α! εἶπεν ἡ Σάρρα μετ' εἰρωνίας, κατεδέχθη νὰ συναινέσῃ! ‘Αληθῶς είμαι αὐτῷ λίαν εύγνωμων ἐπὶ τῇ ἐπιεικείᾳ αὐτοῦ... Εἶναι γελοῖος, τὸ γινώσκωντε; ‘Υπάρχει μεγίστη δόσις ἀλαζούνεις εἰς αὐτὸ τὸ νέον!

— Σᾶς παρακαλῶ, προσφιλής μοι, νὰ μή ἔχητε παράπονα κατ' αὐτοῦ, εἴπεν δι στρατηγὸς πράχως. ‘Ἐντὸς τῆς ἡμέρας μέλλει νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν ὑμῶν. ‘Τπεσχέθην αὐτῷ διὰ θὰ τὸν δεχθῆτε καλῶς... Μὴ παραβῆτε τὰς ὑποχρεώσεις, δις ἀνέλαθον ἐν ὄντοματι: θὰ μὲ λυπήσητε...

‘Η Σάρρα ἀνοίξασα τὴν θύραν ἐνεφασθη, ἡμφιεσμένη ροδόχρου σηρικὴν ἐπεκίνου ἐσθῆτα, μειδιώσα. Δὲν ἥτο πελόν ἡ ζοφώδης καὶ ἀπαισία γυνή, θητὴ πρὸ ὄλιγων στιγμῶν εἰδεν, ἀλλὰ ἀμέριμνος καὶ εὔδικμων νεᾶνις.

‘Ο κόμης ἔξεπλάγη ἐπὶ τῇ μεταμορφώσει ταύτη.

‘Η Σάρρα, ἀληθῶς Πρωτεύει, εὐμετάβλητος καὶ ἀψίκορος, ἔξεπληττεν αὐτὸν διὰ τῶν ἀποτόμων ὄρεξεων καὶ διαθέσεων

καὶ διὰ τῶν αἰφνηδίων ἀλλοιώσεων τῆς φυσιογνωμίας της.

Δὲν ἀπεκρίνατο εἰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν αὐτῇ ἐρώτησιν, ἀλλὰ λαθοῦσα τὸν κόμητα ἐκ τοῦ βραχίονος, εἴλκυσεν αὐτὸν ζωηρῶς πρὸς τὸ ἐστιατόριον.

Κατὰ τὸ ἀριστον ἦτο φαιδροτάτη, ἀλλ' ἡ φαιδρότης της προῦδιδε ἀγωνίαν, προκαταληψιν, ἀνησυχίαν.

‘Ενδομύχως ἡσθάνετο ταραχήν τινα, ἦν προσεπάθει νὰ κρύψῃ. ‘Ο κόμης ὑπερρημένος ἐν τῇ εὐδιαθεσίᾳ αὐτῆς δὲν ἡδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἐκ τινῶν σημείων, τὴν ἐπωαζούσαν, ὑπὸ τὴν φαινομένην ἐκείνην γαλήνην, δίνην τῶν παθῶν.

Καὶ πάντη ἀμέριμνος, ἥσυχος, μετέβη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, ἔνθα ἦν συνεδρίασίς τις.

Μείνασα μόνη ἡ Σάρρα ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως. ‘Ο Σεβεράκ ἔμελλε νὰ ἔλθῃ, ἔμελλε τέλος νὰ ἔχῃ εἰς τὴν διάκρισιν της τὸν αἰνιγματικὸν ἐκεῖνον ἀνθρωπον. ‘Ηθελε δυνηθῆ ἰσως νὰ εἰσδύσῃ ἐν ἐκείνῳ τῷ τέως δι' αὐτὴν κεκλεισμένῳ πνεύματι. ‘Η συγκίνησις, ἦν ἡσθάνετο ἦτο ἀπερίγραπτος. ‘Ισως θὰ συνέβαινε πάλι τις μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ πείσμονος ἐκείνου. ‘Αλλ' εἶχεν ἀποφασίση νὰ τὸν δαμάσῃ. ‘Ἐπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπέναντι αὐτῆς ἀναγνωρίζων τὴν παντοδυναμίαν τῆς γυναικείας κυριαρχίας.

Ἐνεκατέστη λοιπὸν ἐν τι ἀνατολικῷ θαλάμῳ, ὅστις ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπον τοῦ μεγάρου. Μακρὰν τῆς τύρβης, δροσέσις καὶ κατηρωματισμένος ὑπὸ τῆς εὐωδίας ποικίλων ἀνθέων, ὁ θάλαμος οὗτος ἦτο λαμπρὸν ἀποχωρητήριον.

Πτυχώδη παραπετάσματα ἐκάλυπν τὰς ἀκτῖνας, καὶ ἐν τῇ σιγῇ ὁ μορμυρισμὸς πίδακος, πίπτοντος τὸ θύρων ἐντὸς μαρμαρίνης δεξαμενῆς, ἐλίκιντε τὸν ρεμβασμὸν καὶ συνετέλει ἵνα λησμονῶνται αἱ ώραι.

Ἐξηπλωμένη σχεδὸν ἐπὶ τουρκικοῦ διβανίου, ἡρεισμένη ἐπὶ τῶν πλατέων μεταξίνων μαξιλαρίων, ἔμενεν ἀδρανῆς καὶ ἀναμένουσα.

Παρεδίδετο εἰς ρεμβασμὸν ὅτε ὁ κρότος τῆς θύρας ἀνοιχθείσης ἀπέσπασεν αὐτὴν τούτων ταύτων καὶ ἐπανέφερεν εἰς τὴν πραγματικότητα. Εἰσῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος, διποσ ἀναγγείλη τὴν ἔλευσιν τοῦ κυρίου Σεβεράκ.

‘Η καρδία τῆς Σάρρας ἀκουσάσης τὸ δόνομα τοῦ τόσον δεσποτικῶς ἀπασχολοῦντος αὐτῆς, ἔπαλλε σφοδρῶς, ἀπειρο συγκεχυμέναι σκέψεις συνεκρούοντο ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς. ‘Ἐσκέφθη νὰ εἰπῃ ὅτι ὁ κόμης εἶχεν εἰπει τῷ Σεβεράκ ὅτι αὐτὴ τὸν ἀνέμενε. Μετ' ἀγωνίας ἀπεκρίθη:

— ‘Ἄς εἰσέλθῃ.

‘Η θαλαμηπόλος ἔξηλθεν.

‘Η Σάρρα ἔμεινεν ὄρθια ζητοῦσα νὰ συναθροίσῃ τὰς ἰδέας της.

‘Η θύρα ἀνεψχθη αὐθίς καὶ ἐλαφρὸς βηματισμὸς ἡκούσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

‘Ο Σεβεράκ ἦτο πρὸς αὐτῆς. Χωρὶς νὰ διμιλήσῃ αὐτῇ, τὸν ἐθεώρησεν ἐπὶ τινα

στιγμήν, ταλαντεύουσα βραδέως τὴν κεφαλήν. Βίτα δεικνύσα αὐτῷ ἔδραν παρὰ τὸ διβάνιόν της, ἐπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ μετὰ μελῳδικῆς φωνῆς:

— Πρέπει νὰ σᾶς μηνύσω ὅπως ἔλθητε παρ' ἐμοῖς, εἶπεν ἡσύχως... Εἴμεθα λοιπὸν πράγματι ἔχθροι;

— Ἐχθροί! τί λέγετε, κυρία! ἀπεκρίνατο ὁ Σεβεράκ, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ. Εἴμαι ἐλάχιστος ἀπέναντι ὑμῶν, ὅπως λαμβάνητε τὸν κόπον νὰ σκέπτησθε περὶ ἐμοῦ καὶ ζητήτε τὴν βλάβην μου, εἴμαι δὲ λίαν ἀφωσιωμένος τῷ κόμητι, ωστε δὲν δύναμαι ή νὰ τρέφω βιθύτατον πρὸς ὑμᾶς σέβας.

Αὕτη ἔκίνησε τὴν χειρα, ώστε θέλουσα νὰ εἰπῃ:

— Οχι δὲν εἶναι οὔτω, δὲν θέλετε νὰ μοι εἰπητε τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Σεβεράκ, ἐν πολλῇ στενοχωρίᾳ, ἔμενε παρ' αὐτῷ, μὴ τολμῶν νὰ διμιλήσῃ καὶ δεσποζόμενος ὑπὸ τοῦ ὄξυδερκοῦς βλέμματος, ὥπερ προσήλου αὐτῷ.

— Σπανιώτατα σᾶς βλέπει τις, ἐπανέλαβε, φαίνεται ὅτι ἀρέσκετε νὰ μὲ φεύγητε.

— Μένω ἐν τῇ θέσει μου, ώ; βλέπετε, κυρία, εἶπεν ἡρέμα.

— Εὑρίσκετε ὥδοντὸν ἐν τῇ μονώσει;

— «Οχι, κυρία, ἀλλ' ἔργαζομαι πολύ. ἔχω διαφόρους ἀλλας ἀσχολίας, ώστε ὅσφε εὐμενὴς καὶ ἀν εἶναι τις πρός με δῖσην εὔνοιαν καὶ ἀνέχη...»

— Οὐδέν, ὑπέλαβεν ἡ Σάρρα, δύναται νὰ ἔνηγκησῃ τὴν διαγωγὴν σας, ἐκτὸς ἐὰν μὲ ἀδυσφήμησαν εἰς ὑμᾶς καὶ ὑμεῖς ἐπιστεύσατε.

— Κυρία, ὄμνύω ὑμῖν, διεμαρτύρετο ὁ Σεβεράκ.

— Κατεσυκοφαντήθην, ἔηκολούθησεν.

«Ο βίος δι」 ἐμὲ ὑπῆρξεν ἀτερπής. Ὡτὸ ἀνάγκην νὰ κυριεύσω τὴν κοινωνίαν ἔξεφδον. Ἀπωθούμην ὑπὸ πάντων. Οἱ θεράποντες τῆς θετῆς μητρός μου κατ' ἀρχάς, ὅτε μικρὰ εἰσέτι ὠδηγήθην εἰς τὴν οἰκίαν ἑκείνης, μὲ ἀπεκάλουν ἔκθετον τέκνον. Αἱ διμήλικές μου κόραι αἰτίνες εἶχον ἀκούσει διηγουμένην τὴν ιστορίαν μου παρὰ τῶν φονέων των μὲ ἀπεκάλουν Ἀθιγγανίδια, ἵνα μὲ ἔναγκαζωσι νὰ κλαίω. Ἡ οἰκογένεια, ἐν ἡ εἰσήχθην χωρὶς νὰ μὲ συμβουλευθῶσι, μὲ ἀπώθησε, ἡθέλησε νὰ μὲ ἀπογυμνώσῃ, καίτοι οὔτα πλουσία καὶ μὴ δεομένη τῆς κληρονομίας τῆς μητρός μου. Μείνασσα μόνη, εἶχον νὰ παλαίσω κατὰ τῶν ἴδιωτροιών τῶν ἔνδρων, τῶν ζηλοτυπιῶν τῶν γυναικῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης πάντων. Ἀπαξόβιος μου ὑπῆρξεν ἄγρων, ἀφ' οὐ ἔξηλθον πάντοτε νικήτρια. οὔτα ἐπίφοβος ἡ σεβαστή, καὶ οὐδὲνι παρέχουσα τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μὲ περιφρονήσῃ. Μόνον ὑμεῖς, πρώτος ἐτοιμήσατε. Διατά;

Αἱ τῆς Σάρρας παρειαὶ ἔγένοντο περιόρφυροι, οἱ ὄφθαλμοὶ τῆς ἔξητραπτον. Εἶχε πλησιάσει τῷ Πέτρῳ καὶ δισάκις ἐποίει κίνημα τι, τὸ ἀρωματικόν περὶ ἀνειδίδετο ἐκ τῶν ίματίων τῆς ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ, καλύπτον αὐτὸν διὰ μεθυστικῆς ἀτμοσφαίρας.

— Ἡπατήθητε, κυρία, ἀπεκρίνατο ὁ νεανίας, μὲ τρέμουσαν φωνήν, ἥμην πλήρης δειλίας τότε, ως σεβασμοῦ, τόρα. «Οτε ἡσθε νεανίς πρὸς τί νὰ σᾶς πλησιάσω! Τί ἡδύναμην νὰ ἔλπιζω; Εἴμαι πτωχὸς ὁ δὲ βαθύμος μου ἐλάχιστος. Ἐνδεχόμενον νὰ σᾶς ἡγάπων καὶ τοῦτο θὰ ἡτομέγα δυστύχημα δι' ἐμέ. Σήμερον συεζεύχθητε ἀνδρα, πρὸς δὲ τρέφω ἀπειρότερον εὐγνωμοσύνην καὶ βαθύτατον σεβασμόν, ωστε ὑπέρποτε ὄφειλω νὰ μένω μακρὸν ὑμῶν. Λέγετε, καὶ εἶναι εὐκατάληπτον, ὅτι ἐνεπνεύσατε πάθος εἰς πάντας τοὺς γνωρίσαντας ὑμᾶς. Θεωρήσατε λοιπὸν τὴν ἀπομάκρυνσιν μου μεγίστην σύνεσιν, χλευάσκτε με, ἢν θέλητε, ἀλλὰ μὴ μὲ κατηγορήστε, καὶ μὴ ὑπολάβητε ἔγκλημα τὴν τιμιότητά μου.

«Ἡ Σάρρα ἔμεινεν ἀκίνητος, θεωροῦσα τὸν Πέτρον. «Ηκουεν εἰσέτι αὐτοῦ καίτοι παύσαντος. Ἡ σταθερὸς καὶ εὐπαρρησίαστος διμιλία του ἡγειρεν ἐν αὐτῇ ἀγνώστους ἐντυπώσεις. Σύνεκινθη ἀκρως, καὶ κατεταράσσετο διαλογίζομένη, ὅτι δὲ Πέτρος θ' ἀπεμακρύνετο αὐθίς, δὲν θὰ τὸν ἔβλεπεν ἡ τυχαίας, καὶ σπανίως.

«Ἐγένετο ἔντρομος ἰδοῦσα ποίαν θέσιν κατετέχειν ἐν τῇ καρδίᾳ της ἑκείνος, ὄντινα ἐνόμισεν ὅτι βδελύσσεται.

«Ἐφρικίασε σκεπτομένη ὅτι ἐνδεχόμενον ν' ἀγαπηθῇ ὑπὸ αὐτοῦ, καὶ δὲν τὴν φραντάτην, ἀντὶ νὰ εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ κόμητος, ἡδύνατο ν' ἀνήκῃ τῷ Πέτρῳ καὶ νὰ τὸν λατρεύῃ ἐλευθέρως. Τῇ ἐφάνη, ὅτι ἀνευ αὐτοῦ ὁ βίος αὐτῆς καθίστατο κενός καὶ ζοφώδης. Ἡθέλησε λοιπὸν νὰ προσοικείωσηται αὐτόν.

— Εἰσθε ὁ πρῶτος διμιλήσας μοι μετὰ τοιαύτης ἐλευθεροστομίας, ἐπανέλαβε. Σᾶς εἴμαι εὐγνωμων καὶ βλέπω ὅτι πρέπει νὰ ὑπολήπτωμαι ὑμᾶς... θὰ μοι ἦτο λοιπὸν διττῶς θλιβερὸν τώρα ν' ἀπολέσω ὑμᾶς... Προσφέρω ὑμῖν ἀδελφικὴν φιλίαν... θέλετε μὲ παρκινῆ, ἀν ποτε πράττω ἀρρωσύνην τινά, καθότι δὲν εἴμαι ἀναμέρτητος, εἶπε μειδιώσω, ἀναμνήσθητε τὴν σκηνὴν τοῦ μεγάρου Pantoflini... Αἱ λοιπόν, θὰ μ' ἐπιπλήττητε, καὶ, παρ' ὑμῶν θὰ δέχωμαι πᾶν ὅτι παρ' οὐδενὸς ἀλλού θὰ ἡνεκόμην.

Καὶ ὥρεσεν αὐτῷ τὴν λευκοτέραν χιόνης χειρά της.

«Ο Πέτρος δὲν τὴν ἔλαβεν, ἀλλὰ σείσας θλιβερῶς τὴν κεφαλήν:

— Κινδυνεύω ν' ἀπολέσω διὰ παντὸς τὴν εὐμένειάν σας, ἐπανέλαβε, μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τὸν ρόλον, δη μοὶ προσφέρετε. Ἡ φιλία εἶναι ἀδύνατος, μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς τῆς ἡμέτερας ἡλικίας. Εἶναι ὀρατὸν ὄνειρον, δηπερ ἀείποτε ἔσχε θλιβερὸν ἔξεγερσιν. Τὸ δέπερ, κατέρχεται, θὰ αἰσθανθῶ αἰσθηματα ἐνδέχομενον νὰ εἶναι ἀγνὸν καὶ ἡθικόν, πλὴν τίς οἶδε, βιθυντὸν, ἀν δὲν διαφθερῇ. — Δύναμαι καὶ θέλω ν' ἔγχηπω ὑμᾶς μόνον ἐκ φιλίας, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ μὴ ἀγαπήσω ὑμᾶς ἔξερωτος.

["Επεται συνέχεια".

I. P. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ ἔπεις βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῆς Αἰγαίου Ζολά δρ. 3. — «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρατί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου δρ. 1. — «Ἄι Εχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50. — «Ο Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2. — «Μπουμπουλίνα-Αρκάδιον», Δράματα δρ. 3. — «Κωμωδίαι Ανδρικοπούλου δρ. 3. — «Κωμωδίαι Γάγγης Βλάχου Δρ. 2. — «Ο Γονάζαλης Κορδούνιος ή ή Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα δρ. 1,50. — «Ἀνθρώπος τοῦ Κόσμου», Αθηναϊκή μυθιστορία, υπό Γρ. Δ. Ξενοπούλου. δρ. 2. — «Ἐλληνικαὶ Σκηναὶ» υπό Αγγέλου Βρωφρέρου, μετάφραση Π. Πανᾶ, Δρ. 5. — «Ἡ Ναζία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον, δρ. 1,30. — «Ο Αρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους δρ. 8. — «Ἄι τελευταῖαι ήμέραι τῆς Πομπηΐας» μετάφρασης Γ. Κ. Ζαλακώστα δρ. 4. — «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Αθέου» μυθιστορία δρ. 1,50. — «Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, υπό Δεωνίδη Π. Κανελλοπούλου δρ. 1. — «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι δρ. 3. — «Αι Φύλακες τοῦ Θησαροῦ», μυθιστορία Εμμ. Γοναζαλές δρ. 1,50. — «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγάρου, μετάφρασης I. Καρασσούσα (τόμοι 2) δρ. 4. — «Ἡ Ηρώες τῆς Ελληνικῆς Επαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο διγκώδεις τόμους δρ. 4. — «Ἐλπινίκη θέμα Κωνσταντινούπολεως, πρωτότυπος κοινωνική μυθιστορία υπό Απαυεινώδα Κυριακίδου δρ. 5. — «Βίοι τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάβεω ή Οδασιγγούνος Ιερινγγος» δρ. 2. — «Τὰ Ιουδαϊκά» ήτοι ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Εβραίων καὶ τῶν έθιμων αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Αγίας Γραφῆς δρ. 2. — Ποιήματα I. Γ. Τσακασάνου δρ. 3. — Χρυσόδετα δρ. 4. — «Μαρία Αντωνιάττα», υπό Γ. Ρόμα, τραγικὸν ιστορίκον μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Ζακύνθου μουσικοῦ διδασκάλου Παύλου Καΐδη μετάφρασης Γ. Κ. Σφήνα λ. 50. — «Οι Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεζέργης», μυθιστορία Ξεβίλε Μαρμέ, στεφεῖσα υπὸ τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας δρ. 1,50. — «Ἄπτικαι Νύκτες» Δράματα Ποιήσεως S. N. Βασιλειάδου δρ. 2. — «Ο Διαβόλος - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail δρ. 1,50. — «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοάρ δρ. 1,50. — «Ζίλ Βλά» μυθιστόρημα δρ. 5. — «Οι Αγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος: Πανίγιας, μυθιστόρημα δραματικὸν Καπηλεῖον», δρ. 2. — «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξανθίδη δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) δρ. 6. — «Ο Αδικηθεὶς Ρογήρος», μυθιστορία Ιούλιου Μαρύ, (τόμοι 2) δρ. 3. — «Τὰ Υπερῆρα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone δρ. 4. — «Τὸ τέκνον τοῦ Εραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυψός μητῆρ» (τόμοι 2), μυθιστορία A. Matthey (Arthour Arnold) δραμ. 3,50. — «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ «Τὸ ἀνθός τῆς Αλβίης» (τόμοι 2), μυθιστορία I. Φ. Σμύθ. δρ. 3,25. — «Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εδγαρίου Σύνη. δρ. 7. — «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Αλεξανδρού Δουμᾶ, υἱοῦ, μετάφρασης Λάμπρου Ενυίλη. δρ. 3. — «Λέων Λεωνίης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασης I. Ιστ. Σκυλίσση. δρ. 1,50. — «Τὰ Δύο Λίκνα Αίγαλιου Ρισούργου. δρ. 1,50. — «Ἡ Ωραία Παρισινή» λεπ. 60. — «Ο Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ήτοι: Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινούπολει, υπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. «Ἐδοσίς δευτέρα, ἀδείη τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων». (Τόμοι 2) δρ. 5. — «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μού», λυρικὴ Συλλογή, υπό Δημ. Γρ. Καρπούρογλου. λεπ. 70. — «Απανταὶ Ιωάννου Ζαμπελίου, (τόμοι 2) δρ. 8.